

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupen Mgr. Evou Hrbotickou, advokátkou se sídlem Jiráskovo náměstí 678/33, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 12. 2024, č. j. 17 A 18/2024 - 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Stěžovateli **se vrací** soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč. Soudní poplatek bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám právního zástupce žalobce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Přeštice rozhodnutím ze dne 5. 8. 2024, č. j. PR-OSD-SKK/84518/2024, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 30. 9. 2023 kolem 12:00 hodin, v rodinném domě č. p. X. v obci R. po předchozí slovní rozepři úmyslně fyzicky napadl svoji sestru paní E. H., a to jednou ranou rukou sevřenou v pěst do oblasti nosu, čímž jí způsobil zranění (podlitinu a krvácení z nosu), které si vyžádalo lékařské ošetření. Za spáchání tohoto přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč.

[2] Žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu rozhodnutím ze dne 14. 10. 2024, č. j. PK-VVŽÚ/8480/24, zamítl. Žalovaný neshledal žádná procesní pochybení, uvedl, že rozhodnutí městského úřadu je „*logickým vyústěním provedených důkazů a podkladů*“ a stav věci byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 13. 12. 2024, č. j. 17 A 18/2024 - 65.

[4] Krajský soud uvedl, že správními orgány provedené dokazování co do rozsahu, způsobu a hodnocení jednotlivých důkazů i právní posouzení případu bylo v souladu se zákonem. Žalobní námitky se shodují s odvolacími, tudíž se jimi zabýval již žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž krajský soud považoval vypořádání se těmito námitkami ze strany žalovaného za správné. Krajský soud také zastává jednoznačný názor, že rozhodování správních orgánů nebylo vůči žalobci diskriminační z důvodu pohlaví, neboť správní orgány pouze při ukládání sankce zmínily, že se žalobce dopustil násilného jednání vůči ženě jakožto slabšímu jedinci, a přesto uložily pokutu na dolní hranici zákonné sazby. Postupu správních orgánů tudíž v tomto směru nelze nic vytknout.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podává proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] V kasační stížnosti stěžovatel zopakoval svoji žalobní argumentaci a dodal, že krajský soud se zaměřil na rekapitulaci dosavadního průběhu řízení, aniž by své rozhodnutí podpořil právními argumenty. Stěžovatel se tedy ani v rozsudku krajského soudu nedočkal reakce na judikaturu, kterou uváděl ve svých dosavadních podáních ve věci. Stěžovatel je proto přesvědčen, že napadený rozsudek vykazuje prvky libovůle.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a odůvodnění napadeného rozsudku.

[8] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu se posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz například usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS, či ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30).

[9] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné (projednatelné) kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil ani žádné důvody, které by svědčily pro nutnost provedení judikturního odklonu. Důvodům přijatelnosti kasační stížnosti se stěžovatel v kasační stížnosti vůbec nevěnoval.

[10] Nad to Nejvyšší správní soud dodává, že nepřehlédl, že se námitky, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, se až na výjimky (na str. 10 a 11 – námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu spočívající v nevypořádání se s jeho argumenty, popř. námitky týkající se neprovedení navrhovaných důkazů), zcela shodují s námitkami žalobními. Nejvyšší správní soud přitom již v rozsudku ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58, dovodil, že „*uvedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek*

pokračování

uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“ Stěžovatel v podané kasační stížnosti opomněl postavit vlastní konkurující argumentaci proti závěrům krajského soudu a místo toho doslovně opakoval námitky vznesené v žalobě proti správním rozhodnutím. Tyto stěžovatelovy námitky však směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), ve kterém stěžovatel již obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Částmi kasační stížnosti, které pouze opakují žalobní argumentaci směřující proti správním rozhodnutím a nijak nereflektují závěry vyjádřené krajským soudem v napadeném rozsudku, se proto Nejvyšší správní soud z důvodu jejich nepřipustnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) nemůže zabývat.

[11] Pokud jde o přípustné námitky, je především nutné uvést, že se krajský soud v napadeném rozsudku jednotlivě vyjádřil k uplatněným žalobním námitkám, žádnou z nich neopomněl a věcně a srozumitelně je vypořádal. Z odůvodnění rozsudku jasně plyne, že důkazy provedené správními orgány považoval krajský soud za dostatečné bez důvodných pochybností pro závěr, že se stěžovatel dopustil přestupkového jednání, za které byl uznán vinným. Krajský soud se rovněž věnoval důkazním návrhům stěžovatele, které odmítl pro nadbytečnost (viz odst. 22 napadeného rozsudku) nebo nemožnost prokázat rozhodné skutečnosti (viz odst. 23 napadeného rozsudku).

[12] K námitce stěžovatele, že krajský soud svá tvrzení nepodpořil právními argumenty, Nejvyšší správní soud konstatuje, že je to v první řadě stěžovatel, kdo právně relevantní námitky v žalobě nevznesl. Ačkoliv stěžovatel jak v žalobě, tak i v kasační stížnosti hojně cituje judikaturu správních soudů i Ústavního soudu, jde o judikaturu týkající se obecných zásad správního a soudního řízení. Citovaná judikatura však nijak konkrétně nepodporuje námitky stěžovatele a nereaguje na argumentaci krajského soudu. Například judikatura, která se vztahuje k rovnému zacházení a zákazu diskriminace je na nyní posuzovanou věc absolutně nepřiléhavá. Jak již stěžovateli vysvětlil krajský soud, stěžovatel nebyl potrestán více či jinak na základě toho, že je muž. Správní orgány pouze poukázaly na skutečnost, že se stěžovatel dopustil násilí na ženě, čímž jen podpořily své hodnocení závažnosti přestupku. Nutno také dodat, že tato skutečnost se již nijak neodrazila na výši uloženého správního trestu.

[13] Krajský soud proto nijak nepochybil, pokud ve svém rozsudku „pouze“ rekapituloval relevantní důkazy, na základě kterých dospěl k závěru, že hodnocení správních orgánů je správné. Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud postupoval jakkoliv svévolně. Naopak přiměřeně reagoval na všechny stěžovatelem opětovně vznesené námitky tak, jak to vyžaduje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Jak plyne z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2024, sp. zn. II. ÚS 2194/23, na který stěžovatel odkazuje, soud se musí vypořádat s *nosnými* argumenty stěžovatele, což krajský soud učinil. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobuje ani to, že krajský soud přisvědčil závěrům žalovaného (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). V duchu zásady hospodárnosti a ekonomie řízení totiž není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47). Ani nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného

rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný.

[14] Konečně, krajský soud se nedopustil ani nepřipustného judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na stěžovatelovy námitky. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost postupem dle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci (viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51 až 53, podle kterého odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum rozhodnutí krajského soudu). Stěžovatel ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajskému úřadu žádné náklady nevznikly. Žádnému z účastníků proto náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a § 120 s. ř. s.).

[16] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003-44, č. 173/2004 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu